گذر

مردوخی:

راهکار کاهش بیکاری سرمایه‌گذاری است

■ **ایسنا:** یک کارشناس اقتصادی راهکار حل مشکل بیکاری را سرمایه‌گذاری ذکر کرد و از جمله عوامل مهم در سرمایه‌گذاری را مواردی مانند رشد بازار، چشم‌انداز سود، دسترسی به بازار، ثبات سیاست‌ها و فضای قانونی و تنظیمی دانست. بایزید مردوخی که در همایش سرمایه‌گذاری و کارآفرینی سخن می‌گفت، با اشاره به یکی از گزارش‌های بانک جهانی در مورد وضعیت کشورهای خاورمیانه و آفریقای شمالی افزود: آن گزارش نشان می‌داد که تا سال ۲۰۲۰ باید بین ۸۰ تا ۱۰۰ میلیون شغل ایجاد شود و این کشورها به صورت سالانه رشد اقتصادی شش تا هفت درصدی داشته باشند. آن زمان صحبت از بهار عربی هم نبود اما به درستی پیش‌بینی کرده بودند که اگر جوانان مشغول به کار نشوند، این جوامع قادر به کنترل آنها نخواهندبود.

پرونده ۴۷۰۰ شاکی ایران‌خودرو دیزل در دستور رسیدگی

■ **فارس:** مدیرکل حوزه ریاست دیوان عدالت اداری گفت: پرونده چهار هزار و ۷۰۰ شاکی ایران خودرو دیزل در دستور رسیدگی دیوان عدالت اداری قرار دارد.براساس حکم تعزیرات حکومتی این شرکت محکوم به پرداخت ۳۹ میلیارد تومان به شاکیان شده بود که پرونده با اعتراض این شرکت به دیوان عدالت اداری ارجاع شده است.

قیمت آپارتمان کوچک در تهران

■ **مهر:** یک آپارتمان ۵۵ متری در نظام‌آباد شمالی با ۳۵ میلیون تومان نقد، ۲۰ میلیون تومان وام و ۱۸ میلیون تومان رهن به فروش می‌رسد و یک آپارتمان ۵۰ متری در تهران نو قاسم‌آباد، یک خوابه و با عمر ۹ ساله با پارکینگ و انباری، ۷۵ میلیون تومان قیمت‌گذاری شده است. همچنین آپارتمان ۴۸ متری طبقه سوم در محدوده سرچشمه به قیمت ۵۲ میلیون تومان از سوی مالک قیمت‌گذاری شده است و برای یک واحد ۴۵ متری، با عمر ۱۴ ساله، ۷۵ میلیون تومان دریافت می‌شود. یک آپارتمان ۴۵ متری در محدوده اقدسیه با امکانات به قیمت ۱۶۰ میلیون تومان به فروش می‌رسد و ۴۸ متری نوساز در یوسف آباد هم ۱۶۵ میلیون تومان قیمت‌گذاری شده است. همچنین واحدی ۵۰ متری در فرمانیه، نوساز با پارکینگ و انباری به قیمت ۲۲۰ میلیون تومان به فروش می‌رسد.

کشاورزان درگیر مشکلات

دل‌خون به رنگ چای

ایرج هوسمی*

مصوبات بی‌عطر و طعم چای در حد حرف باقی ماند و دوباره تسهیلات وعده داده شده به چایکاران پرداخت نشد. درحالی که دولت موظف به پرداخت تسهیلات بهسازی باغ‌های چای به چایکاران بوده، دستور پرداخت این مطالبات تاکنون صادر نشده است. چایکاران هر سال برای بهبود کیفیت چای موظف هستند عملیات بهسازی و نوسازی بوته‌های چای را انجام دهند و در ازای آن، تسهیلات این عملیات را از بانک دریافت کنند اما امسال هم همانند سال‌های گذشته پرداخت تسهیلات به فراموشی سپرده شد. شاید در ظاهر عدم پرداخت این تسهیلات تنها زیانی را متوجه چایکاران کند اما اگر کمی جزیی‌تر به ماجرا بنگریم متوجه خواهیم شد که پرداخت نکردن مطالبات چایکاران موجبات زیان هنگفت به منافع کشور را فراهم خواهد آورد. وقتی چایکار وام وعده داده شده را دریافت نکند، هنگام برداشت برگ سبز چای به جای آنکه ۱۰ برگ و دو غنچه از بوته‌های چای خود بچیند، نیمی از بوته را چیده و به فروش می‌رساند تا به این طریق زیان وارده را جبران کند. حال آنکه این اقدام او موجب می‌شود کیفیت چای به شدت افت پیدا کرده و تولید داخل به جای عرضه به بازار در انبارها بدون خریدار باقی بماند. دولت هم ناچار است دست آخر برای تولیدات در انبار مانده فکری بکند یا آنها را خریده و تبدیل به کود کند یا مانند چند سال قبل به دریا بریزد. در واقع عدم انجام تعهدات از سوی دولت سبب می‌شود محصولی که علاوه بر استفاده از منابع پایه مانند خاک و آب، سرمایه‌های نه چندان اندکی را برای به ثمر نشستن به خود اختصاص داده با بودجه ملی خریداری و دور ریخته شود.

حاصل هشت سال سعی اتحادیه شرکت تعاونی‌های چایکاران کشور و دیگر علاقه‌مندان صنعت چای در چرخه تولید باعث احیای مجدد سازمان چای کشور شد. نوید احیای مجدد سازمان چای مژده‌ای بود برای دست‌اندرکاران این صنعت که این محصول گران‌سنگ دیگر بار امیدآفرین شده و سامان گرفته است؛ آنهامصمم و با عزم راسخ به باغ بازگشتند و با تلاش وصف‌ناپذیر به کار آماده‌سازی باغ پرداختند به امید رسیدن به روزگار خوش؛ سازمان سابق چای که در آذرماه هر سال کود و مساعده در اختیار چایکار قرار می‌داد و در صورت مشاهده کمترین آفت، عالی‌ترین نوع سم را برای آفت‌زدایی عرضه می‌کرد تا چایکار نگران نشود و با دلی خوش به کار بپردازد. انصافا برگ چای عرضه شده در بهار سال ۱۳۸۹ به مراکز خرید؛ طبق استاندارد و از لحاظ شکل و فرم همه‌اش غنچه دو برگ بود و غنچه سه برگ و در برداشت این نوع برگ چای مطلقا قصور نورزیدند و کارخانجات چای‌سازی نیز همت کردند و چای‌های استحصال شده بهار ۸۹ نوعا مرغوب و همه مزایای چای و دم‌کرده آن را در خود داشت؛ عطر و طعم و مزه. در عین حال در جلسات راهبردی چای این واقعیت مطرح می‌شد که قیمت مصوب شورای‌عالی اقتصادی و قیمت ۲۸۰۰ ریال برای هر کیلو برگ سبز نمی‌تواند با وجود خوش‌بینی‌ها و امیدواری‌های چایکار روند کار را پاسداری کند و باعث یأس نشود ولی چایکار همچنان مصمم بود که روند مطلوب کار را از دست ندهد. قول معاونت اول ریاست‌جمهوری مبنی بر افزایش هفت درصد به قیمت برگ سبز سال ۸۹ باعث شد که در تمام مدت سال چایکار فقیر بر عهدی که با خود بسته بود پایمردی نشان دهد و چنین کرد. دوره بهره‌برداری به پایان آمد، اما قول افزایش هفت درصد تحقق نیافت. پایان بهره‌برداری از چای در مهرماه ۸۹ در حالی به پایان آمد که چایکار جز بدهکاری و فقر هیچ در خانمان نداشت به حکم آنکه آدمی به امید زنده است و ترس و یأس، برادر مرگ است. بار دیگر به وعده‌ها دلخوش کرد بحق از جان، زن و فرزندان خود مایه گذاشت و وارد باغ شد و باغ را آماده کرد تا در بهار طبیعت بهار حیات را نیز درک کند. پاییز و زمستان که فصل آماده‌سازی باغ است سپری شد اما از مساعده برای تامین هزینه‌های باغ خبری نرسید. بهار آمد و طراوت و سرزندگی به لطف طبیعت سبز شمال به درختچه‌های چای بازگشت و باغ‌های چای به برگ‌های زرین آراسته شدند و نوید شادمانی دادند. کارشناسان هزینه‌های باغ را در حداقل پیش‌بینی و برای تصویب مراجع ذی‌صلاح به تهران فرستادند، آمد و شد آغاز و نوید رسیدن به روزهای خوش چایکار تکرار شد. بهره‌برداری آغاز شد اما قیمت برگ سبز چای برای سال ۹۰ مشخصا اعلام نشد. دور اول و دوم بهره‌برداری بهاره چای سپری و در میان ناباوری اطلاع‌رسانی شد که قیمت برگ سبز چای در سال ۹۰ نوع درجه یک، ۴۰۰ ریال و نوع درجه دو، ۱۰۰ ریال افزایش یافته و به تصویب رسیده است، این وضع را هم تحمل کردیم و باز به کار پرداختیم. قیمت برگ سبز بهاره با قیمت مصوب پرداخت شد و فریاد چایکار به گوش‌ها رسید ولی هرگز به دل‌ها نرسید. مصیبت کار در این است که محصول چای از همه محصولات متفاوت است. برگ چای فقط در کارخانجات تبدیل می‌شود و هیچ‌گونه مصرف دیگری ندارد چایکاری سالانه تجدید نمی‌شود که یک سال برای احداث باغ جان می‌گذارند و صد سال از آن بهره‌برداری می‌کنند برگ سبز چای غنی و مستغنی از مواد مغزی و شفابخش است اما فقط امکان تبدیل به چای سیاه یا چای سبز را می‌دهد مطلقا مصارف دیگر ندارد. باری ماه‌های تیر، مرداد، شهریور و مهر ۹۰ سپری شدند، بهره‌برداری در اواخر مهر پایان پذیرفت اما... و قیمت ناچیز برگ چای ماه‌های مذکور هنوز هم پرداخت نشده است حتما می‌پرسید پس چایکاران چگونه امرار معاش می‌کنند و هزینه‌های تولید را از کجا می‌آورند. پاسخ سخت دردناک است و شرم از بیان آن دارم. حتما این پرسش را نیز مطرح می‌کنید که مگر سازمان چای سابق که منحل شد، چه می‌کرد که سازمان فعلی نمی‌کند. در پاسخ اظهار می‌کنم سازمان سابق چای مدیریت می‌شد و برای احداث باغ، مساعده بدون بهره و کارمزد می‌پرداخت. سازمان سابق چای برای ازدیاد محصول در واحد سطح وام بدون بهره می‌داد تا در باغ سیستم آبیاری تحت فشار شکل گیرد. سازمان چای هر سال در آذرماه کود و مساعده در اختیار چایکار می‌گذاشت تا به کارهای ضرور باغ سروسامان دهد. سازمان چای برای آفت‌زدایی سم رایگان در اختیار چایکار می‌گذاشت. سازمان سابق چای در زمستان هر سال برای تعمیرات کارخانجات چای‌سازی وام بدون بهره در اختیار صاحبان کارخانه‌های چای‌سازی قرار می‌داد. سازمان از منافع درون‌سازمانی چای یعنی خرید محصول داخلی و فروش آن به تجار چای امکان واردات چای از خارج به ازای خرید هر کیلو چای خشک تولید داخل مجوز واردات یک کیلو و ۲۰۰گرم چای از خارج را می‌داد و نظارت می‌کرد. در انبارهای سازمان چای در تهران به تناسب، محصول چای داخل و خارج دقیقا اختلاط سپس فرآوری و به بازار مصرف عرضه می‌شد و در سایه این‌گونه عملکرد و درآمد حاصل از آن به مالکیت سازمان ده‌ها هکتار باغ و قلمستان و ده‌ها انبار فنی نگهداری چای و خانه‌های سازمانی و میهمان‌سرا و ساختمان پژوهشکده چای لاهیجان و ده‌ها کار مفید دیگر پا گرفت و هنوز هم وجود دارد؛ به ارزش هزاران میلیارد که مظهر خدمت و خدمت‌رسانی به ملک و ملت باید تلقی شود، هرچه بگنند نمکش می‌زنند... با این همه درخواست همه چایکاران درمانده و مستاصل و نا امید این است که بیش از این ستم در حق گروه تولیدگر روا ندارند، مطالبات سال جاری آنان را بپردازند به مطالعه و محاسبه کارشناسان تکلیف کشاورز چای و صنایع تبدیلی را روشن کنند و از نقصان تولید ۷۰هزار تن در سال ۶۸ به ۲۸هزار تن در سال ۹۰ عبرت گیرند و رفع علت کنند.

از چایکاران بحق حمایت کنند تا با برخورداری از اقل معاش از محصولی طلاگونه که فعلا فقط ۲۵درصد مصارف مملکت را تامین می‌کند و همچنان با از خودگذشتگی از کشته خویش و میراثش پاسداری می‌نماید، به تولید ادامه دهد. آنچه نوشته شد همه دردها و تمامی نیش و نوش‌ها نیست و مبحث چای و قصه غم‌انگیزش ناگفته بسیار دارد اما در حوصله این مقال نمی‌گنجد.

*** رییس هیات‌مدیره اتحادیه تعاونی‌های چایکاران کشور**

خبر

آل‌اسحاق:

کارآفرین در فضای امنیتی پدید نمی‌آید

■ **ایسنا:** رییس اتاق بازرگانی تهران تصریح کرد: اگر فضای تصمیم‌گیری را فضای جرأت و شهامت نکنیم و یک فضای امنیتی درست کنیم، دیگر کارآفرینی پدید نمی‌آید. یحیی آل‌اسحاق تصریح کرد: تعزیرات باید تسهیلات شوند، ما اگر می‌خواهیم مشکلات خود را سامان دهیم، نباید فضا را امنیتی کنیم. وی در پایان با اشاره به مشکلات مالی و بانکی یادآور شد: ما کسری علمی و متخصص نداریم، مگر در بانک مرکزی بیش از ۲۰۰ نفر شاگردهای اول دانشکده‌های اقتصادی و مالی وجود ندارد؟ پس چرا باید منابع قفل شوند؟

نهاوندیان:

وضعیت کنونی کسب‌وکار زیبنده مردم ایران نیست
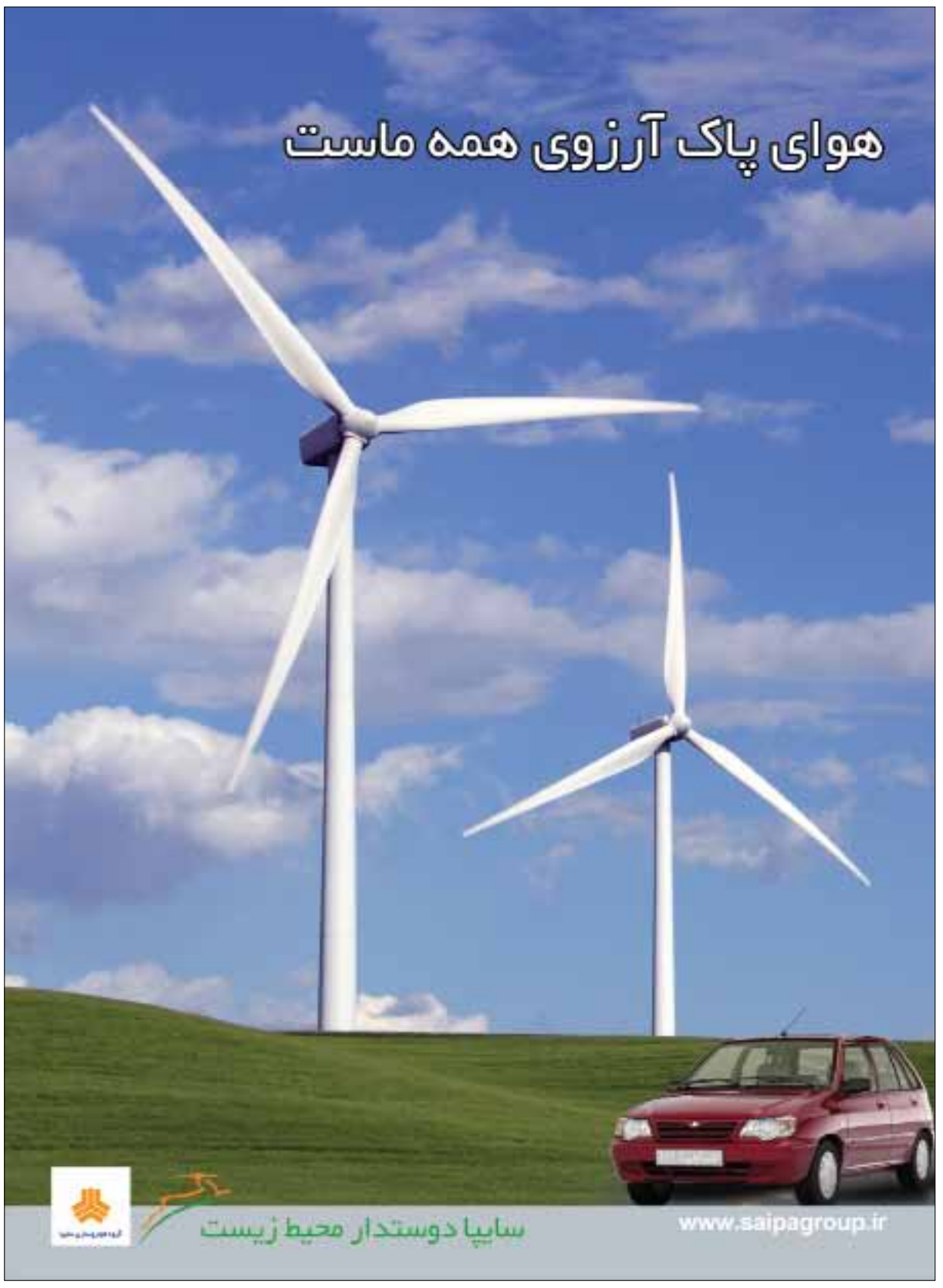
■ **ایسنا:** رییس اتاق بازرگانی ایران با تاکید بر اینکه باید ریشه رانت را در اقتصاد خشکاند، افزود: نمی‌شود از بهبود فضای کسب و کار سخن گفت اما ریشه رانت را از بین نبرد. محمد نهاوندیان که در همایش سرمایه‌گذاری و کارآفرینی سخن می‌گفت، با طرح سوال دیگری مبنی بر اینکه چگونه جامعه‌ای می‌تواند کارآفرین پرورش دهد، عنوان کرد: در جامعه‌ای که انگیزه‌های کارآفرین باارزش است و کارآفرین را محترم می‌شمارند و به او سوءظن ندارند، می‌توان کارآفرین پرورش داد. وی اضافه کرد: اما اگر جامعه و اقتصادی داشته باشیم که در آن کارآفرینی و نوآفرینی مورد توجه نباشد، آن‌وقت فرد کارآفرین هرچقدر هم که طرح و ایده داشته باشد تا زمانی که قدرتی از او حمایت نکند، موفق نمی‌شود. این اقتصاد را یک اقتصاد تبعیض‌آلود گویند. نهاوندیان تصریح کرد: در این فرهنگ همه افراد مورد سوءظن هستند و همه مقررات جهت بستن دست و پاها و محدود کردن افراد است. رییس اتاق بازرگانی ایران متذکر شد: وقتی در اقتصاد رانت وجود داشته باشد، مردم حق دارند نسبت به جامعه بدبینانه نگاه کنند و آن‌وقت متاسفانه همه کسانی هم که با نیت خوب می‌خواهند کار کنند، محکوم خواهند بود. وی در پایان خاطرنشان کرد: جهاد اقتصادی دارای دو مقوله خشک کردن ریشه‌های رانت در هر کجا که باشد و اصلاح فرهنگ اقتصادی و برگشتن به فرهنگ اسلامی است.